Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-6 У.14328/19
12.05.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из села ..., ..., кога заступа пуномоћник Василије Арсић, адвокат из Ранилуга, Ранилуг бб, з.п.38267, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења, број 118-00-00069/2019-01 од 25.07.2019. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.05.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-00069/2019-01 од 25.07.2019. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике да тужиоцу А.А. из села ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, 08 број 118-293/19 од 07.03.2019. године, којим је одређено да је тужиоцу престао радни однос у Министарству унутрашњих послова, Полицијској испостави, Одељењу полиције, Полицијској управи за Гњилане, Координационој управи за Косово и Метохију, дана 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију.

Тужбом, поднетом дана 06.09.2019. године, тужилац, преко

пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је тим решењем, донетим у поновном поступку, поступљено противно примедбама Управног суда из пресуде II-2 У. 6587/14 од 23.04.2015. године и пресуде број II-4 У. 12021/15 од 07.12.2017. године, будући да тужени орган у оспореном решењу није навео ниједан правни основ за престанак радног односа тужиоца, прописан Законом о полицији, Законом о државним службеницима, или Законом о раду. Даље истиче да се тужени орган поново позива на закључак Владе Републике Србије, 05 број 11-10643/2013 од 09.12.2013. године и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013. године, иако је управо из тог разлога Управни суд поништио раније решење туженог органа, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења. Такође, наводи да се тужени орган поново није упуштао у суштину ствари и да је оспорено решење донео без потпуне и правилне оцене кључних разлога наведених у жалби, као и да се у образложењу оспореног решења поново констатује да разлог доношења решења о престанку радног односа тужиоца "представљају организационе промене у унутрашњем уређењу МУП који су условили укидање унутрашњих организационих јединица на одређеној територији, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове". Према мишљењу тужиоца, тужена долази у контрадикторност са самом собом када закључује да се "у конкретном случају не ради о остваривању права да због промена у уређењу државног органа државни службеници који се не буду могли распоредити постају нераспоређени, већ да се ради о остваривању посебног права на посебну врсту социјалног збрињавања оних полицијских службеника који су имали специфичан положај...", да је тужиоцу признато веће право од права које је имао као запослени, а да притом не образлаже које је то веће право. У тужби се наводи и то да је жалбом указано да организациона јединица у којој је тужилац био запослен, није угашена, да је његово радно место било на ИКМ у Врању, да Координациона управа за КиМ није угашена као организациона јединица МУП-а, да није испоштована процедура која се односи на то да о статусу нераспоређености мора да буде донето решење, исто достављено Служби за управљање кадровима, која је дужна да те податке о нераспоређеним службеницима укључи у евиденцију интерног тржишта рада и испита могућност њиховог премештаја. Са ових и осталих разлога ближе описаним у тужби, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и тужиоца врати у радни однос који је тужилац имао у МУП-у до 31.12.2013. године, или да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да се обавеже тужена да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као и судске таксе за тужбу и одлуку.

Тужени орган је доставио суду списе који се односе на предмет овог управног спора и одговор на тужбу у коме је навео да остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног

решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је да је овде тужиоцу, као запосленом у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, престао радни однос са 31. децембром 2013. године, са правом на посебну пензију, јер је закључком Владе Републике Србије, 05 број 11-10643/2013 од 9. децембра 2013. године, наложено Министарству унутрашњих послова, да у циљу имплементације закључка Владе, 05 број 02-3570/2013 од 22. априла 2013. године, којим је прихваћен Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа, спроведе организационе промене у циљу регулисања статуса запослених у Министарству унутрашњих послова који живе на територији АП Косово и Метохија, односно који на дан доношења закључка имају боравиште на територији АП Косово и Метохија. Даље, произлази да је наведено реализовано Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, стр. пов. 01 број 12319/13-5 од 20. децембра 2013. године, којим је извршено укидање и престанак рада унутрашњих организационих јединица које су послове из утврђеног делокруга обављале на територији Косова и Метохије, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове, те да је, услед наведених организационих промена престала и потреба за радом запослених који су обављали послове на територији на којој су извршене промене у уређењу органа државне управе. Имајући у виду да је Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ, 05 број 110-11250/13 од 25. децембра 2013. године („Службени гласник РС“ број 115/2013), прописано да ће се запосленима у Министарству унутрашњих послова, чије је место рада на АП Косово и Метохија, којима услед организационих промена престане радни однос у Министарству унутрашњих послова, обезбедити право на посебну пензију и право на обавезно здравствено осигурање, као и чињеницу да је овде тужилац у време доношења наведених прописа живео, односно имао боравиште на територији АП Косово и Метохија, као и да није постојала могућност за његов премештај у организациону јединицу Министарства чије је седиште на другој територији у односу на територију на којој је обављао послове, а за чијим радом је престала потреба, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Тужени орган је, оспореним решењем, одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа налазећи да је Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ, донео надлежни орган тј. Влада, као и да за тај пропис други надлежни орган - Уставни суд, није донео одлуку којом је утврдио њену неуставност и незаконитост. Тужени орган је закључио да је наведена Уредба пропис који је део правног поретка, па је оценио да се првостепено решење морало заснивати на чињеницама које се везују за радноправни положај лица које је обављало послове у организационој јединици и радном месту које је покривало одређену месну надлежност, а које је укинуто, као и на чињеницама о испуњености услова за остваривање посебних права лица која су била распоређена у тим организационим јединицама.

Одредбом члана 167. тачка 1. до 4. Закона о полицији („Сл. гласни РС“, бр 101/2005,... и 92/2011) прописано је да поред случајева престанка радног односа по

сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос из члана 110. став 1. тач. 1) - 4) лажни или када престане да испуњава те услове, а не може бити премештен на друго радно место - даном утврђења; 2) када се утврди да је поступио супротно одредби члана 133. овог закона - даном коначности одлуке; 3) када му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правноснажности решења; 4) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Према одредби члана 139. истог закона, полицијском службенику може престати радни однос са правом на старосну пензију и пре испуњење општих услова за стицање старосне пензије, а у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, а одредбом члана 140. истог закона, прописан је престанак радног односа са правом на инвалидску пензију под условима одређеним тим чланом закона.

Одредбом члана 169. Закона о полицији, прописано је да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Законом о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), у Глави једанаестој - Права државних службеника при промени уређења државних органа, одредбом члана 133. прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Уколико одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен. О нераспоређености државног службеника руководилац државног органа обавезно доноси посебно решење о нераспоређености, а тек након протека рока од два месеца од дана нераспоређености, радни однос престаје по сили закона и надлежни орган може донети решење о престанку радног односа, које решење је декларативног карактера. Одредбом члана 138. став 1. до 3. истог закона, прописано је да док је нераспоређен, државни службеник има право на накнаду плате, према закону којим се уређују плате у државним органима, док сва права из радног односа државни службеник остварује у државном органу чији је руководилац донео решење да је државни службеник нераспоређен, а нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештен у други државни орган.

Управни суд констатује да је цитираном законском одредбом члана 169. Закона о полицији, уређен режим примене прописа на основу којих се одлучује о радноправном статусу полицијског службеника, тако што је предвиђена примена Закона о полицији, као матичног закона којим се то питање уређује, као и прописа који су на основу тог закона донети, те потом примена прописа о радним односима у државним органима, ако Законом о полицији и прописима који су на основу њега донети није друкчије одређено. У конкретном случају, оспорено и ожалбено решење првостепеног органа заснована су на закључцима Владе Републике Србије, као и на Уредби о

условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, из чијег увода не произлази да је донета на основу Закона о полицији, те се као таква не може применити на одлучивање у предметној управној ствари у смислу цитиране одредбе члана 169. Закона о полицији. Из наведеног следи да целокупни наводи из образложења оспореног решења који се односе на примену подзаконског акта - Уредбе о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, приликом одлучивања о радноправном положају полицијских службеника, нису правилни и на закону засновани, будући да се не ради о акту који је донет на основу Закона о полицији, при чему ни првостепени орган није своје одлучивање засновао на одредбама Закона о државним службеницима, којима се уређују права државног службеника услед промене уређења државног органа, а које би се могле применити под условом прописаним цитираном одредбом члана 169. Закона о полицији.

Такође, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је оспорено решење донето супротно схватању изнетом у пресудама, II-2 У. 6587/14 од 23.04.2015. године и II-4 У. 12021/15 од 07.12.2017. године, којима је, између осталог, указано да првостепени, а ни тужени орган, не наводе ниједан правни основ престанка радног односа тужиоца који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа. Због наведеног, Суд налази да је оспорено решење донето повредом одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, чиме је тужени орган повредио закон на штету тужиоца.

Управни суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе јер предмет спора очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, већ је одлука суда заснована на утврђеној повреди правила поступка која ће бити отклоњена у поступку поновног решавања туженог органа.

Разматрајући предлог тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ове управне ствари то не дозвољава и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима поступка из става II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба чланова 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), а који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара,

применом тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), као и трошкови судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.05.2022. године, II-6 У. 14328/2019

Записничар
Јелена Стојановић, с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ